

Arrest

nr. 61 033 van 6 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 februari 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 2 december 2010.

1.3. Op 27 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hindoe van origine te zijn. U bent in 1369 geboren in het dorp Hindwanoqalai van de provincie Khost. U trouwde met A.(...) S.(...) G.(...) (O.V. 6.580.128) en samen kreeg u drie kinderen. U ontvluchtte Khost uit angst voor de Taliban, die uw man wou doden omwille van zijn alcoholgebruik. U vertrok in 2010 uit Khost met uw gezin en uw schoonmoeder, T.(...) C.(...) (O.V. 6.580.123), om op 17 februari 2010 in België aan te komen, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde.

B. Motivering

Uit de verklaringen van u, uw echtgenoot en schoonmoeder blijkt dat, zoals aangetoond in de beslissing van uw echtgenoot A.(...) S.(...) G.(...), er geen geloof kan gehecht worden aan jullie verklaarde verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

" Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Allereerst dient opgemerkt dat u, uw echtgenote en uw moeder weinig aannemelijke tot volstrekt tegenstrijdige verklaringen afleggen over uw levensomstandigheden in Afghanistan. Zo spreken jullie zich ondermeer ernstig tegen over de scholing die uw kinderen al dan niet genoten hebben in Khost. Uw moeder stelt dat haar kleinkinderen enkel een maand in Kabul onderwijs kregen, terwijl u en uw vrouw menen dat ze in Khost in de dharamsal lessen volgden (CGVS P.(...) K.(...) p.6; CGVS T.(...) C.(...) p.5; CGVS p.4). Dit gegeven, dat betrekking heeft op jullie zeer concrete levensomstandigheden, is zeer merkwaardig. Verder is het zeer verwonderlijk dat, waar u beweert dat jullie in Khost over een televisie beschikten en ook uw echtgenote deze stelling bijtreedt, uw moeder het tegendeel beweert. Daar grondig werd nagegaan of uw moeder volledig vertrouwd was met het concept van televisie is de verklaring van uw moeder zeer opmerkelijk. Temeer daar uw vrouw verklaart dat juist uw moeder haar na de dood van uw vader verbood televisie te kijken (CGVS T.(...) C.(...) p.2-3; CGVS P.(...) K.(...) p.4; CGVS p.7). De tegenstrijdige verklaringen tussen u, uw vrouw en uw moeder laten zich slechts verklaren doordat u zich in het kader van de asielprocedure levensomstandigheden heeft toegeëigend die niet de uwe waren.

Ook over de al dan niet aanwezigheid van directe familieleden in Afghanistan leggen u en de twee andere leden van uw gezin eveneens erg vage en tegenstrijdige verklaringen af. Uzelf beweert dat uw broers en zussen reeds lang geleden uit Afghanistan vertrokken, al weet u niet wanneer hun vertrek plaatsvond (CGVS p.6). Uw echtgenote beweert dan weer dat er nog een van uw broers ergens in Afghanistan leeft. Op uw broer en zus na, die respectievelijk in Moskou en Londen zouden wonen, heeft ze er echter geen idee van waar uw andere broers en zussen verblijven (CGVS P.(...) K.(...) p.4). Uw moeder daarentegen stelt dat ze haar twee dochters voor de laatste keer zag voor uw vertrek in de dharamsal van Karte Parwan. Destijds, de maand voor uw vertrek naar België, woonden ze in Kabul, zo zegt ze (CGVS T.(...) C.(...) p.3). Deze verklaringen zijn uiteraard in zeer ernstige mate tegenstrijdig aan elkaar. Dat u en uw familieleden de noodzaak zien om een vals beeld op te hangen van de levensomstandigheden van het gezin waartoe jullie alle drie behoorden voor uw komst naar België, doet sterk vermoeden dat uw leven zich de laatste jaren niet in Afghanistan heeft afgespeeld.

Voorts mag het ook verbazen dat uw echtgenote en uw moeder niet of slechts nauwelijks op de hoogte zijn van de handelsactiviteiten die u van 1990 tot 1995 uitvoerde. Zo zegt uw vrouw vlakaf dat u nooit een beroep heeft uitgeoefend, terwijl uw moeder wel weet dat u ooit werkte maar geenszins in staat is om aan te geven wat uw werk precies inhield (CGVS P.(...) K.(...) p.3; CGVS T.(...) C.(...) p.4). Het is niet veeleisend om te veronderstellen dat de nauwe familieleden waarmee u samenwoonde een zekere notie zouden hebben van de professionele activiteiten die u gedurende vijf jaar uitvoerde. Dat ook wat dit betreft zeer eigenaardige vaststellingen opduiken, doet wederom vermoeden dat jullie over jullie achtergrond niet de waarheid spreken.

Verder moet er ook op gewezen dat uw moeder en vrouw beweren dat ze effectief nooit uw huis in Hindwanoqalai hebben verlaten. Dit is zeer verwonderlijk omdat uw vrouw en uw moeder beiden reeds voor de uitbraak van de jarenlange gevechten in Afghanistan over een zekere leeftijd beschikten en bovendien in een klein dorp woonden dat destijds gekend stond voor zijn grote Hindoe en Sikhgemeenschap. Dat zij bijgevolg het huis nooit konden verlaten, is weinig geloofwaardig

(CGVS T.(...) C.(...) p.2; CGVS P.(...) K.(...) p.3,4). Zoals ook de bedrieglijke verklaringen over de toegang van uw vrouw en echtgenote tot televisie en familieleden erop gericht lijken een beeld van beslotenheid in stand te houden, lijkt ook deze opmerkelijke verklaring in deze richting te wijzen. Dat u, uw echtgenote en uw moeder tegenstrijdige verklaringen afleggen over elementaire zaken die het dagelijkse leven van een gezin tekenen, doet sterk vermoeden dat u zich valse levensomstandigheden aanneemt om uw verklaarde verblijf in Afghanistan te staven. Deze vaststelling ondermijnt aanzienlijk het geloof in uw beweerde aanwezigheid in Afghanistan.

Daarnaast ontbeert het u en uw gezinsleden aan de meest elementaire voeling met de Afgaanse context waarin u steeds zou geleefd hebben. Zo is het frappant dat noch u, noch uw vrouw, noch uw moeder de Afgaanse kalender beheersen. Waar u wel de Westerse kalender beheerst, houdt uw kennis van de Afgaanse kalender op bij het opsommen van het huidige jaartal (CGVS p.2). Zelfs de Afgaanse maanden kent u niet daar u ze door een derde op een blaadje papier heeft laten neerschrijven. Het valt niet in te denken dat u steeds in Afghanistan woonde en reisde zonder een basis van de Afgaanse kalender eigen te zijn (CGVS p.2,9). Deze vaststelling doet vermoeden dat, zo u ooit in Afghanistan gewoond heeft, u er reeds decennia geleden vertrokken bent. Ook uw echtgenote kan geen data noemen. Welke de wintermaanden zijn, kan uw vrouw evenmin vertellen (CGVS P.(...) K.(...) p.6). Gevraagd naar de geboortedata van uw kinderen kan ze deze niet geven. Dit is merkwaardig daar uw vrouw tijdens haar interview bij Dienst Vreemdelingenzaken wel exacte geboortedata vermeldt. Haar warrige verklaring dat uw dochter deze data vermeldde kan geen verklaring bieden. Ze kan immers niet verduidelijken hoe uw dochter uit haar aanwijzingen exacte data kon destilleren (CGVS P.(...) K.(...) p.2,6). Evenzo is het veelzeggend dat uw moeder het, als er gevraagd wordt naar haar geboortedata, het eerst uiterst vaag houdt op 70 of 80 jaar oud, om vervolgens (wanneer haar de door haar bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde precieze geboortedatum volgens de Westerse kalender wordt voorgelegd) deze datum als het moment van haar geboorte te bevestigen (CGVS T.(...) C.(...) p.2,4). Dat u en uw familieleden elke kennis van de Afgaanse kalender missen, doet ernstig twijfelen aan uw verklaarde verblijf in dit land.

Ook is het treffend dat de kennis van uw moeder en echtgenote over de Afgaanse machthebbers bij president Najieb eindigt (CGVS P.(...) K.(...) p.4, CGVS T.(...) C.(...) p.4). Geen van beide kan vertellen wie na president Najibullah aan de macht was, hetgeen hoogst opmerkelijk is. Ook hun besef van de regimes die Najieb opvolgden, is zo goed als onbestaande. Zo kan uw vrouw niets vertellen over de moedjaheddin, de partijen of hun leiders, en heeft ze er geen idee van wie er aan de macht was toen haar dochter geboren werd (CGVS P.(...) K.(...) p.4,5). Wie de leider van de Taliban is, kan ze evenmin aangeven (CGVS P.(...) K.(...) p.5). Gulbuddin Hekmatyar, de warlord die jarenlang en tot de dag van vandaag de situatie in Afghanistan sterk beïnvloedde, is uw moeder dan weer onbekend (CGVS T.(...) C.(...) p.3-4). U kan wel opsommen wie achtereenvolgens aan de macht was in Afghanistan, maar u geeft toe dat u deze kennis niet zelf heeft opgedaan maar dat het u hier in België aangeleerd werd (CGVS p.4,5). Daar de regimes die na Najieb de macht grepen drastische wijzigingen inzake de levensomstandigheden van de Hindoes en Sikhs in Afghanistan met zich meebrachten, is het niet mogelijk dat u, uw moeder en uw vrouw onder deze regimes in Afghanistan zouden gewoond hebben zonder enige kennis hiervan opgedaan te hebben. Dat hun kennis bij president Najibullah stopt doet dan ook vermoeden dat u tot de groep Hindoes en Sikhs behoort die nog wel in de jaren tachtig in Afghanistan woonde maar het land eind jaren tachtig verliet, toen de islamitische milities de macht grepen.

Ook op de vraag of de laatste koning van Afghanistan, Zahir Shah, nog leeft moet uw moeder het antwoord schuldig blijven (CGVS T.(...) C.(...) p.4). Wanneer het Afgaanse Nieuwjaar gevierd wordt, kan uw moeder evenmin vertellen (CGVS T.(...) C.(...) p.3). Deze kennis van Afghanistan moet als dermate elementair beschouwd worden dat de enorme lacunes in de kennis van uw familieleden het geloof in hun verblijf in Afghanistan aanzienlijk schaden. Ook u getuigt allerm minst van uw verblijf in Afghanistan als u het u voorgelegd bankbiljet van 2 Afghani de waarde van 1 Afghani toekent (CGVS p.9). Als uw echtgenote tenslotte gevraagd wordt om zelf allerhande elementen aan te brengen die spreken voor haar levenslange verblijf in Afghanistan kan ze slechts over drie dorpingen vertellen (CGVS P.(...) K.(...) p.6). Indien zij werkelijk steeds in Afghanistan heeft gewoond, zou haar aanwezigheid in deze plaats toch aanzienlijk meer informatie moeten hebben opgeleverd waarmee ze haar verblijf duidelijk kan maken.

Ook aan de hand van de vragen die toegespitst zijn op uw woonplaats Khost kunnen u en uw vrouw onvoldoende uw verblijf daar aantonen. Zo heeft u geen idee wie in Khost aan de macht was na de val van het Talibanregime. Dit is zeer merkwaardig indien u hier werkelijk zou hebben geleefd. Pasha Khan Zadran, de warlord die de gouverneurspost van Khost innam waardoor het tot een lange en gewelddadige strijd met de door Kabul aangeduide kandidaat kwam, is u niet bekend (CGVS p.4,7). Van Sakhi Amirullah Amiri, de burgemeester van de naburige stad Khost die in 2009 in een bomaanslag omkwam, heeft u ook niet gehoord (CGVS p.9). Voorts kan u geen enkele persoon noemen

die de laatste jaren belangrijk was in Khost. U verklaart uw schrijnend gebrek aan kennis door te zeggen dat u geen interesse had in Khost. Zelfs indien uw woonplaats u niet interesseerde, valt het moeilijk in te denken dat geen enkele bekende persoon van de laatste jaren u is bijgebleven (CGVS p.7). Daar u verklaart naar onder andere Jalalabad te hebben gereisd, werd u dezelfde vraag gesteld in verband met Jalalabad. Ook van deze stad blijkt u echter niemand van de jaren voor uw vertrek te kennen. Uw antwoord dat u wel mensen uit vroegere periodes kent, is veelzeggend voor het geloof dat er aan uw verklaring dat u steeds in Afghanistan heeft gewoond kan gehecht worden (CGVS p.7-8).

Ook uw echtgenote haar kennis van Khost kan niet eens aan de elementaire basis voldoen. Hoewel ze als verblijfplaats achtereenvolgens de plaatsen Khost, Paktia, Prim Nagar opsomt, kan ze niet verduidelijken wat deze namen precies betekenen. Zo kan ze niet antwoorden op de vraag wat de naam van haar provincie is en meent ze dat de [aangrenzende provincie] Paktia in de provincie Khost is gelegen (CGVS P.(...) K.(...) p.2). Elders spreekt uw echtgenote van bombardementen in uw woonplaats, maar is ze niet bij machte enige verduidelijking erover aan te reiken (CGVS P.(...) K.(...) p.2, 4-5). Dat u beweert haast uitsluitend in Khost gewoond te hebben roept gezien bovenstaande opmerkingen vele vragen op.

Bovendien blijkt uw gezin evenmin goed op de hoogte te zijn van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan. Op de vraag waar er in Afghanistan Hindoe- en Sikhgemeenschappen gevestigd zijn, moet uw moeder het antwoord schuldig blijven. Ze heeft alleen weet van de gemeenschap waartoe ze zelf zou behoord hebben in Khost (CGVS T.(...) C.(...) p.4). Dat u tot een kleine gemeenschap behoorde zonder contacten te onderhouden of zelfs maar weet te hebben van de andere gemeenschappen in de grote steden van Afghanistan, valt niet in te denken.

Ook uw uitspraken over de politieke vertegenwoordiging van de Hindoes en Sikhs zijn tekenend voor het geloof dat aan uw bewering tot voor kort van deze gemeenschap deel te hebben uitgemaakt kan gehecht worden. Zo meent u dat Charang Singh Sachdeva en Anarkali verkozen waren als parlamentslid en ook bij de laatste parlamentsverkiezingen kandidaat waren (CGVS p.8-9). Dit is flagrant onjuist. Voor de laatste parlamentsverkiezingen waren er geen Hindoes en Sikhs als parlamentslid verkozen, maar was enkel Autar Singh als senator aangesteld. Voor de laatste parlamentsverkiezingen was Charang Singh geen kandidaat. Dat u geen correct beeld heeft van de nationale vertegenwoordiging van uw kleine gemeenschap, is erg verwonderlijk. Daarnaast is het ook opvallend dat u wel kan vertellen over de verkiezingen die tijdens uw verblijf in België in Afghanistan werden georganiseerd maar dat u er geen idee van heeft of er al dan niet verkiezingen werden georganiseerd toen u in Afghanistan verbleef (CGVS p.8). Deze opmerkelijke samenstelling van uw kennispakket over Afghanistan doet sterk vermoeden dat u een groot deel van uw kennis over het land waar u haast uw hele leven zou verbleven hebben buiten dit land opdeed.

Tenslotte kunnen ook uw verklaringen over het moment van uw vertrek uit Afghanistan en uw reis tot België niet overtuigen. Zo weet u niet te vertellen welke maand of seizoen het was toen u Afghanistan verliet voor België (CGVS p.5). Uw vrouw beschrijft het weer als warm, niet koud, toen u naar België vertrok. Deze uitspraak is weinig waarschijnlijk daar uit uw verklaringen blijkt dat u in enkele dagen naar België reisde en aldaar aankwam op 17 februari 2010 (CGVS P.(...) K.(...) p.2). Ook haar uitspraak dat ze onderweg tot België nooit een paspoort in handen had, doet de wenkbrauwen fronsen. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen voor internationale vluchten lijken uw beweringen geheel onmogelijk (CGVS P.(...) K.(...) p.7). Dat u geen geloofwaardige verklaringen weet af te leggen over uw reisweg tot België doet ernstig twijfelen aan zowel de manier waarop u reisde als aan het vertrekpunt van uw reis.

Uw flagrant gebrek aan kennis van Afghanistan, Khost en uw eigen levensomstandigheden wijt u aan uw drugs- en alcoholgebruik. Zelfs indien u uzelf overmatig van verslavende middelen voorzag, valt het niet in te denken dat bepaalde essentiële informatie als uw levensomstandigheden of de Afghaanse kalender u op deze wijze zouden zijn ontgaan. Dat u letterlijk stelt dat u niet kan aangeven waar en hoe u van 1995 tot 2008 verbleef, is zelfs indien u drugs en alcohol tot u nam niet aannemelijk. Het mag overigens verbazen dat, terwijl u zegt dat u die jaren naar andere steden als Kabul, Jalalabad en Ghazni reisde, uw vrouw beweert dat u in die periode steeds 's ochtends vertrok en 's avonds terug thuis kwam. Gezien de afstand van deze steden tot Khost zijn beide uitspraken volstrekt onverenigbaar (CGVS p.3,4; CGVS P.(...) K.(...) p.3).

Dat u over elementaire zaken als uw verblijfplaatsen die jaren valse verklaringen aflegt, doet erg twijfelen aan uw verklaarde levensomstandigheden destijds en doet besluiten dat u er voor kiest om het Commissariaat-generaal geen inzage te bieden in uw leven en plaatsen van verblijf. Het beeld dat u van uzelf ophangt als haast hulpeloze verslaafde botst volledig met de reizen die u vanaf 2008 ondernam. Zo reisde u volgens uw verklaringen meermaals alleen naar India en vroeg u uw visa en paspoort zelf aan (CGVS p.5,6,7). Er moet dan ook niet alleen besloten dat u er allerm minst in slaagt om

uw verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken, ook de verklaringen van uw echtgenote en moeder schieten ruimschoots te kort om hun decennialange aanwezigheid in Afghanistan aan te nemen. Bovenvermelde opmerkingen verhinderen u zowel de vluchtelingenstatus als de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Uit dit alles dient immers te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asieline instanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asieline instanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asieline instanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asieline instantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asieline instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Integendeel, zij voeden verder de twijfel over uw verblijf in Afghanistan. Als enig identiteitsdocument legt u twee onvolledige bundels kopieën van hetzelfde paspoort neer. Er dient echter aangestipt dat er zich op het paspoort tegenstrijdige data bevinden. Zo staan bij uw geboortedatum de data 1/1/1967 en 4/7/1387 (26 september 2008) broederlijk naast elkaar. Ook wat betreft de uitgiftedatum verschillen de Westerse (26/5/2008) en Afghaanse datum (7/4/1387: 28/6/2008). Dat het centrale paspoort departement in de hoofdstad deze grove fouten tegen de Afghaanse kalender zou maken, lijkt weinig waarschijnlijk, waardoor deze vaststelling aan de authenticiteit van het paspoort doet twifelen. Ook lopen de verklaringen van u en uw echtgenote over het verliezen van uw paspoort uiteen. Waar u meent dat u uw paspoort samen met de taskaras van het hele gezin verloor, gelooft uw echtgenote dat u uw paspoort in India kwijt speelde terwijl de taskaras achtergelaten werden in de dharamsal van Karte Parwan (CGVS p.3,6; CGVS P.(...) K.(...) p.5). Het enige identiteitsdocument dat u weet aan te brengen

laat zowel door uw verklaringen als door de tegenstrijdige gegevens op het document zelf niet toe er enige waarde aan te ontleen. Het medisch attest, opgesteld na een consultatie op 28.11.2010 door een huisarts, dat melding maakt van een psychose, vermag gezien de duidelijkheid van bovengaande vaststellingen en gezien het feit dat uit dit attest niet kan afgeleid worden dat deze vaststellingen te wijten zouden zijn aan de doorgemaakte psychose, niet deze appreciatie te wijzigen (CGVS p.4)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.S.G.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 032 van 6 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.S.G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2^e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker onder andere aan dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling en dat er een gedeelde bewijslast is tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen, zodat dan ook een zekere 'onderzoeksplicht' rust op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent dat hem niet kan verweten worden dat zijn verklaringen soms onduidelijk of niet voldoende gedetailleerd waren. Gelet op zijn duidelijke medische problematiek, is het volgens verzoeker wel degelijk zeer aannemelijk dat hij zich niet veel herinnert van de laatste 15 jaar van zijn leven. Hij verkeerde in deze periode immers nagenoeg onafgebroken in een roes door alcohol en marihuana, wat zijn mentale capaciteiten heeft aangetast, hetgeen maakt dat hij niet in staat is een asielinterview tot een goed einde te brengen. Hem in deze omstandigheden vragen om gedetailleerde informatie te geven over het leven in Afghanistan, dat voor een groot deel aan hem voorbij is gegaan, is niet redelijk. Hij vervolgt dat zijn echtgenote in dezelfde periode als huisvrouw amper het huis en nabije omgeving heeft verlaten en zijn moeder sterk dementerend is. Dat zij elkaar met drie tegenspreken is dan ook niet verwonderlijk, aldus verzoeker. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen begrip te hebben gehad voor deze omstandigheden die een normaal verhoor onmogelijk maakten. Hij stelt zeer oprecht en zo goed hij kon antwoord te hebben gegeven op de vragen die hem gesteld werden en meent dat zijn relaas zeer plausibel is en in overeenstemming met algemeen gekende feiten. Hij wijst er in dit verband op dat het een algemeen gekend probleem is dat Afghanen die drugs gebruiken geviseerd worden door Taliban en dat Afghanen van Hindoe geloof en origine bedreigd worden en niet veilig zijn in Afghanistan. Verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast en op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid besluiten is dan ook onredelijk en onrechtmatig, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hoogstens twijfel had kunnen weerhouden worden en in dit geval het voordeel van de twijfel kan en moet toegekend worden. Tot slot betoogt verzoeker met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat het gegeven dat hij, door zijn mentale problemen en gebrekkige herinneringen aan zijn verblijf in Afghanistan, onduidelijk of ongedetailleerd is geweest over bepaalde elementen van zijn asielrelaas, niet wegneemt dat hij en zijn familie afkomstig zijn uit Khost, wat gelet op de informatie uit het administratief dossier overduidelijk een onveilige regio is voor burgers. Volgens verzoeker valt uit de bestreden beslissing niet op te maken hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie is gekomen dat in zijn hoofde geen sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij het verzoekschrift worden volgende documenten gevoegd: enkele bladzijden van de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de

1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés” van januari 1992 en UNHCR “Note on Burden and standard of Proof in Refugee Claims” van 16 december 1998.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3. Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.4. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 januari 2011 op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij allerminst aannemelijk maakt dat hij werkelijk afkomstig is uit Khost, Afghanistan zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) hij, zijn echtgenote en zijn moeder weinig aannemelijke tot volstrekt tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun levensomstandigheden in Afghanistan, zo onder meer wat betreft de scholing van hun (klein)kinderen, het bezit van een televisie en de al dan niet aanwezigheid van directe familieleden in Afghanistan, (ii) zijn echtgenote en zijn moeder niet of slechts nauwelijks op de hoogte zijn van de handelsactiviteiten die hij van 1990 tot 1995 uitvoerde, welke eigenaardige vaststelling wederom doet vermoeden dat zij over hun achtergrond niet de waarheid spreken, (iii) het weinig geloofwaardig is dat zijn moeder en vrouw nooit het huis hebben verlaten vermits zij beiden reeds voor de uitbraak van de jarenlange gevechten in Afghanistan over een zekere leeftijd beschikten en bovendien in een dorp woonden dat destijds gekend stond voor zijn grote Hindoe en Sikhgemeenschap, (iv) het hem en zijn gezinsleden ontbeert aan de meest elementaire voeling met

de Afghaanse context waarin zij steeds zouden geleefd hebben en zij onder meer elke kennis van de Afghaanse kalender missen terwijl zij wel de Westerse kalender beheersen, de kennis van verzoekers echtgenote en moeder over de Afghaanse machthebbers eindigt bij president Najieb en verzoeker zelf wel kan opsommen wie achtereenvolgens aan de macht was in Afghanistan maar toegeeft deze kennis niet zelf te hebben opgedaan maar in België te hebben aangeleerd, zijn moeder het antwoord schuldig moet blijven op de vragen of de laatste koning van Afghanistan, Zahir Shah, nog in leven is en wanneer het Afghaanse Nieuwjaar wordt gevierd, verzoeker verkeerdelijk aan een bankbiljet van 2 Afghani de waarde van 1 Afghani toekent en zijn echtgenote amper iets kan vertellen over haar levenslange verblijf in Afghanistan, (v) verzoekers kennis met betrekking tot zijn woonplaats Khost ontoereikend is, zoals wordt toegelicht, en ook de kennis van zijn echtgenote in dit verband niet eens aan de elementaire basis kan voldoen, (vi) verzoekers moeder evenmin goed op de hoogte blijkt te zijn van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan, hijzelf flagrant onjuiste verklaringen aflegt over de politieke vertegenwoordiging van de Hindoes en de Sikhs en hij wel kan vertellen over de verkiezingen die tijdens zijn verblijf in België in Afghanistan werden georganiseerd maar er geen idee van heeft of er al dan niet verkiezingen werden georganiseerd toen hij in Afghanistan verbleef, (vii) hij en zijn echtgenote ongeloofwaardige verklaringen afleggen over hun reisweg, (viii) zijn flagrant gebrek aan kennis van Afghanistan, Khost en zijn eigen levensomstandigheden niet kan verklaard worden door zijn drugs- en alcoholgebruik daar het niet in te denken valt dat bepaalde essentiële informatie als zijn levensomstandigheden of de Afghaanse kalender hem op deze wijze zouden zijn ontgaan en het beeld dat hij van zichzelf ophangt als haast hulpeloze verslaafde bovendien volledig botst met de reizen die hij vanaf 2008 ondernam en waarvoor hij zelf zijn paspoort en visa aanvraagde en (ix) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen vermits het enige identiteitsdocument dat hij weet aan te brengen, met name twee onvolledige bundels kopieën van hetzelfde paspoort, zowel door verzoekers verklaringen als door de tegenstrijdige gegevens op het document zelf niet toelaat er enige waarde aan te ontleen en uit het medisch attest niet kan afgeleid worden dat bovengenoemde vaststellingen te wijten zouden zijn aan de door hem doorgemaakte psychose. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op grond van deze vaststellingen dat verzoeker, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn nood aan internationale bescherming.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing niet betwist doch deze tracht te vergoelijken door te wijzen op zijn drugs- en alcoholgebruik, waardoor hij nagenoeg onafgebroken in een roes leefde en zich niet veel herinnert van de laatste 15 jaar van zijn leven, het isolement van zijn echtgenote, die amper het huis en de nabije omgeving heeft verlaten, en het feit dat zijn moeder sterk dementerend is. Dergelijk verweer kan de Raad niet overtuigen.

Zoals reeds terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan – zelfs indien verzoeker zichzelf overmatig van verslavende middelen zou voorzien hebben – niet worden aangenomen dat hem bepaalde essentiële zaken zoals zijn concrete levensomstandigheden in Afghanistan of de Afghaanse kalender op deze wijze volledig zouden zijn ontgaan. Dat verzoeker de afgelopen 15 jaar in een roes van alcohol en drugs zou hebben geleefd, kan dan ook niet zonder meer als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard voor zijn flagrant gebrek aan kennis aangaande fundamentele zaken uit zijn directe leefwereld of voor dermate tegenstrijdige verklaringen als zou hij tussen 1995 en 2008 geen vaste verblijfplaats hebben gehad en naar andere steden hebben gereisd, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat hij in die periode steeds 's ochtends vertrok en 's avonds naar huis kwam in Hindwanoqalai, wat niet verenigbaar is met verzoekers verklaringen. Daarenboven valt het beeld van zware alcohol- en drugsverslaafde dat verzoeker zichzelf toedicht niet te rijmen met de reizen die hij vanaf 2008 zelfstandig ondernomen heeft en de initiatieven die hij daartoe ondernomen heeft zoals het aanvragen van een paspoort en visa.

Zo verzoeker voorts stelt dat het langdurige gebruik van alcohol en drugs zijn mentale capaciteiten heeft aangetast waardoor hij niet in staat is een interview tot een goed einde te brengen of gedetailleerde informatie te geven, dient de Raad na lezing van het administratief dossier nochtans vast te stellen dat verzoeker wél gedetailleerde verklaringen kan afleggen die rijk zijn aan data, plaatsen en namen, behalve daar waar hem vragen worden gesteld over zijn (recent) verblijf in Afghanistan. Vermits verzoeker op andere punten, zoals zijn geboortedatum, namen van vrienden, namen van plaatsen waar hij handelsactiviteiten heeft uitgeoefend, data van deze handelsactiviteiten, namen van vliegtuigmaatschappijen, enz., wél in staat blijkt te zijn om nauwkeurige verklaringen af te leggen, kunnen zijn mentale problemen geen afdoende verklaring bieden voor zijn onwetendheid over zijn

concrete levensomstandigheden, de Afghaanse samenleving en zijn woonplaats Khost. Spijts het feit dat er in het door verzoeker neergelegde medisch attest – dat werd afgeleverd door een huisarts, slechts 4 dagen voor het gehoor en waaruit niet blijkt dat er sprake is van een therapeutische relatie – melding wordt gemaakt van psychiatrische problemen, zijnde een chronische psychose, kan derhalve wel degelijk worden verwacht dat hij met betrekking tot zijn directe leefwereld en de plaats en het land waar hij, aldus zijn verklaringen, de afgelopen jaren zou hebben geleefd, voldoende duidelijke, coherente en nauwkeurige verklaringen kan afleggen. Het attest in kwestie maakt overigens geen melding van de onmogelijkheid tot het afleggen van een gehoor of het beantwoorden van vragen aangaande zijn directe leefwereld.

Wat betreft de uitermate gebrekkige kennis die verzoekers echtgenote tentoonspreidt, benadrukt de Raad dat zelfs indien zij inderdaad vrij geïsoleerd zou hebben geleefd in Afghanistan, van haar enige kennis omtrent haar directe leefwereld zoals de beroepactiviteiten van haar echtgenoot, aangaande de Afghaanse samenleving zoals de Afghaanse kalender en met betrekking tot haar woonplaats Khost kan worden verwacht, quod non. In de mate verzoeker in voorliggend verzoekschrift poneert dat zijn moeder sterk dementerend is, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering op generlei wijze steun vindt in het administratief dossier. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat het gehoor van verzoekers moeder op normale wijze is verlopen, waarbij zij de indruk gaf de haar gestelde vragen te begrijpen en zij deze ook meestal vlot beantwoordde. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij waaruit kan blijken dat zijn moeder geheugenproblemen zou hebben of niet meer in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen.

2.8. In de mate verzoeker er nog op wijst dat het een algemeen gekend probleem is dat Afghanen die drugs gebruiken geïsoleerd worden door Taliban en dat Afghanen van Hindoe geloof en origine bedreigd worden en niet veilig zijn in Afghanistan, benadrukt de Raad dat hij de situatie in het land van herkomst slechts nader onder ogen moet nemen, indien verzoekers relaas hem voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelte bewijslast, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de betrokkene verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en hij daarenboven geen documenten indient waaruit zijn nationaliteit blijkt maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling onmogelijk. Van een ‘gedeelte bewijslast’ kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt.

2.10. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Khost aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, dient te worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast. De Raad merkt op dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Zo kan minstens worden verwacht dat een asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving, zijn concrete levensomstandigheden en de gemeenschap waartoe hij beweert te behoren en dat hij op de hoogte is van een aantal invloedrijke personen en de opeenvolgende machthebbers in zijn stad van herkomst. De Raad stelt vast dat de vragen die aan verzoeker werden gesteld betrekking hebben op dagdagelijkse elementen die door éénieder die beweert geboren en getogen te zijn in Khost, Afghanistan moeten gekend zijn. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is verzoekers kennis van zijn eigen concrete levensomstandigheden in Afghanistan, van de Afghaanse kalender, van de Afghaanse machthebbers en de regimes die achtereenvolgens aan de macht waren, van zijn woonplaats Khost, van de specifieke levensomstandigheden van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan en van de politieke vertegenwoordiging van de Hindoes en Sikhs echter ondermaats tot nagenoeg onbestaande, hetzelfde geldt voor zijn moeder en echtgenote. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker frauduleuze verklaringen aflegt met betrekking tot zijn afkomst en hij aldus de Belgische asielinstanties op intentionele wijze tracht te misleiden. Daarenboven legt hij geen enkel overtuigend document neer waaruit kan blijken dat hij in Khost of elders in Afghanistan verbleven heeft. Immers, aan de kopieën van een uittreksel van het Afghaans paspoort kan geen enkele objectieve bewijswaarde worden toegekend omdat kopieën geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit en door het nodige knip- en plakwerk eenvoudig kunnen gemanipuleerd worden. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet tegemoetkomt aan de op hem rustende plicht tot medewerking.

Verzoeker biedt geen reëel zicht op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, noch toont hij zijn nationaliteit(en) aan, en verhindert om die redenen de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen en nationaliteit, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen ten aanzien van het/de land(en) waarvan hij de nationaliteit heeft.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS